

opusdei.org

Osnivanje Opusa Dei 1928.

“Bilo mi je 26, imao sam Božju milost, smisao za šalu i ništa više. I morao sam osnovati Opus Dei”

7.10.2012.

Bio je 2. listopada, 1928., spomendan Anđela Čuvara. Otac Josemaría nikada neće zaboraviti taj zvuk crkvenih zvona...

Odmarao se tijekom prvih nekoliko dana listopada. Prije nepunih godinu dana obitelj mu se preselila u

Madrid. Živjeli su u malom stanu od novca što im je on mogao zaraditi. Nezapuštajući svoj svećenički rad među siromasima i bolesnima, otac Josemaría je privatno podučavao studente i držao je predavanja iz kanonskog zakona i rimskog prava, na akademiji Cicuéndez. Uza sve to nastavio je s pisanjem svog doktorata iz prava. Taj se tjedan, nakon rujanskih ispita, činio prikladnim trenutkom poći na odmor ponuđen dijecezanskom kleru.

“Bilo mi je 26, imao sam Božju milost, smisao za šalu i ništa više. I morao sam osnovati Opus Dei.”

Dana 2. listopada, nakon sv. Mise, otac Josemaría vratio se u svoju sobu i počeo slagati bilješke: odluke i nadahnuća zapisana tijekom molitve i višekratno razmatrana. Tada je, iznenada imao viđenje dugo iščekivane volje Božje. Uvijek je koristio glagol vidjeti u rijetkim

prilikama u kojima je spominjao nadnaravno djelovanje: bila je to intelektualna vizija Opusa Dei, onakvog kakvog je Bog želio da bude i kakav će biti kroz stoljeća.

Opus Dei

Što je vidio? Na neki neopisiv način vidio je ljude svake nacije i rase, svake dobi i kulture, kako traže i pronalaze Boga baš usred svoga uobičajenog života, svoga posla, svoje obitelji, svojih prijateljstava. Ljude koji su tražili Isusa sa željom da Ga ljube, da žive Njegovim svetim životom sve dok se potpuno ne preobrazu i postanu sveci. Sveci u svijetu. Krojač svetac, pekar svetac, uredski službenik svetac, tvornički radnik svetac. Svetac, naoko sličan ljudima oko sebe, ali duboko izjednačen s Isusom Kristom. Osoba koja sva svoja djela usmjerava Bogu, koja posvećuje svoj posao, koja sebe posvećuje u svom poslu i posvećuje

druge kroz svoj posao. Osoba koja evangelizira svoje okruženje, koja toplim, jednostavnim prijateljstvom pomaže susjedu da se približi Isusu – netko čija je kršćanska vjera zarazna.

Bila je to silna vizija, vizija o potpunom življenju poziva s krštenja. Obični kršćani, laici, postaju apostoli, prirodno govore o Bogu i uzdižu Krista na sam vrh svake ljudske djelatnosti. Svakodnevni obični ljudi koji u svojoj dubini prihvaćaju udio u Kristovom svećeništvu prikazujući danomice posvetne žrtve cijelog svoga života.

Vidio je put svetosti i apostolata za služenje Crkvi, jer sve je to bila Crkva i ništa osim Crkve. Božja je volja bila jasna: otvoriti osobama svih naraštaja, građanstvu svih socijalnih klasa novu mogućnost poziva unutar Crkve, baš na ulici. Bila je to vizija Crkve koja je obećavala uzgoj obilatih plodova svetosti i apostolat

diljem svijeta. Ovo će biti moguće jer će kršćani diljem svijeta biti sposobni obnoviti svijet a da se sami ni najmanje ne odvajaju od njega.

Otac Josemaría pao je na koljena, duboko dirnut. Zazvonila su zvona crkve Naše Gospe od Anđela, slaveći spomendan Anđela Čuvara. “Bilo mi je 26, imao sam Božju milost, smisao za šalu i ništa više. I morao sam načiniti Opus Dei,” rekao je.

Novi put unutar Crkve

Razum ga je navodio da se raspita postoji li možda već nešto poput ovoga unutar Crkve. Kontaktirao je Crkvene vlasti diljem Europe, od Španjolske do Poljske uviđajući konačno originalnost primljene poruke. Bog ga je tražio nešto posebno i novo. Zato je počeo okupljati ljude – studente, profesionalce, svećenike – kojima je prenosio ovaj ideal. Jedan od njih sjeća ga se kao nadahnutog

svećenika, odlučnog da cijeli svoj život posveti ispunjenju toga plana.

“Ali mislite li da je to moguće?” pitao je. Na to je otac Josemaría odgovorio: “Gledaj, ovo nije nešto što sam ja izmislio; od Boga je dano.”

Tražio je od sviju da mole za ovaj naum, jer je shvatio ogromnu razliku između onoga što je Bog želio i onoga što je on osobno bio sposoban učiniti. Jedino rješenje bilo je postati jako svet. A tome je stremio svom svojom dušom. Jednom prilikom umirala je jedna od apostolskih dama. Kapelan ju je otišao pohoditi i kasnije je zapisao u svoj osobni dnevnik:

“Spontano mi je došlo da je upitam pa sam to i učinio: ‘Mercedes, zamoli našega Gospodina na nebesima da, ako ne budem samo dobar, već svet svećenik, neka me što prije uzme kao mladog svećenika.’ Kasnije sam to isto tražio i od druge dvije osobe, od jedne djevojke i dječaka, i svakoga

dana na Pričesti, molili su dobrog Isusa za mene.”

U početku je mislio da ovaj ideal mora širiti samo među muškarcima. Bilo je normalna stvar da su katoličke institucije ili muške ili ženske. Ali Bog uvijek ima posljednju riječ. 14.veljače 1930., dok je slavio sv. Misu, vidio je što Bog još želi od njega. Bog želi da Djelo razvije svoj apostolat i među ženama. Posljedice aktivnosti žena bit će neizmjerne jer, kako je rekao osnivač, “Žene su pozvane donijeti obitelji, društvu i Crkvi svoje vlastite osobine koje samo one mogu dati: svoju nježnu toplinu i neumornu darežljivost, svoju ljubav prema detaljima, svoje brzo zapažanje i intuiciju, svoju jednostavnu i duboku pobožnost, svoju postojanost.” Njihova je uloga donijeti Boga u svijet baš kroz svoju ženstvenost.

Nova apostolska obzorja

Otac Josemaría nastavio je sanjariti uvjeren u ispunjenje Božje volje. Obični kršćani trebaju donijeti Krista u srce svijeta. Bog je više puta potvrđivao ovu nadnaravnu nadu ulazeći u njegovu dušu. Jedno takvo viđenje dogodilo se 7. kolovoza 1931. Sveti Josemaría je slavio sv. Misu. “Mislim da sam tada obnovio svoju odluku da posvetim cijeli svoj život ispunjenju Božje volje: Djelu Božjem. (Odluku koju upravo sada ponovo obnavljam cijelom svojom dušom.) Došao je trenutak Prikazanja. U trenutku kada sam podigao Svetu Hostiju, izrekao sam potrebne riječi i nisam se smeo (jer upravo sam mislima učinio Posvetu Milosrdnoj Ljubavi), a tada mi je spontano pao na pamet, odjeljak Svetog Pisma: Et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad me ipsum (“A ja, kada budem uzdignut sa zemlje, sve ću vas privući k sebi”). (Obično prije nadnaravnog osjećam strah. Poslije dolazi ono ‘Ne bojte se, ja sam.’) I

shvatio sam da će postojati Božji muškarci i žene koji će dignuti križ, Kristovim riječima, na sam vrh svih ljudskih djelatnosti. . . I vidio sam kako naš Gospodin pobjeđuje, privlačeći sve k sebi.

“Bez obzira što bijah lišen vrijednosti i znanja (poniznost je istina. . . bez pretjerivanja), želio sam pisati vatrene knjige – knjige koje će proći cijelim svijetom poput gorućih plamenova i zapaliti ljude svojim svjetlom i toplinom, pretvarajući jadna srca u užareni ugljen, a koje će se darovati Isusu kao rubin u njegovoj kraljevskoj kruni.”

www.hr.josemariaescriva.info